

Carmen Acsinte

Cometa

“Ne așteaptă vremuri grele...” Demostene Botez, Bilete de papagal, 1928

Una dintre cele mai puternice și durabile forme de protest este instrumentalizarea artei, arta ca manifest, ca angajament socio-politic, ca element intrusiv în conștiința publică (și aici putem să ne gândim la implicațiile artei graffiti ale unui artist ca Banksy). Artă își rezervă prerogativul de a pune probleme, de a amenda, de a provoca, folosindu-se de atuurile estetice și conceptuale, așa cum nimic din câmpul productiv al umanității nu o poate face. Artă însă este o consecință a politicului, o mână a corpului politic care se mișcă expresiv sub influența sa productivă. Prin urmare, dependența artei de contextul socio-politic determină un anumit tip de atitudine artistică, un anumit tip de discurs care pot configura, în cele din urmă, imaginea și identitatea unei societăți. O chestiune importantă este și absența protestului prin îmbrățișarea unei atitudini de supunere și suferința tipică unei culturi ortodoxe, unei culturi similare celei autohtone, dominate de fatalism mioritic, contrabalansat de un naționalism fioros. Deceniile premergătoare căderii Cortinei de Fier au fost trăite diferit în Europa de Est ca experiență a regimurilor socialiste și comuniste. Protestul artistic nu a lipsit în țări ca Polonia sau Iugoslavia. Lupta pentru libertate și pentru identitatea culturală s-au dovedit a fi un factor de rezistență, în timp ce populația României a acceptat devalizarea culturală, cu prea puține semne de protest.

Instalația artistei Carmen Acsinte ridică aceeași problemă în contextul realității contemporane, folosindu-se inteligent de un soi de oximoron vizual - o blană de urs asociată cu 600 de mingi de ping pong - și de două fragmente de text semnate Demostene Botez și, respectiv, I. L. Caragiale. Carmen Acsinte abordează o problematică globală, însă pastrează granițele spațiului autohton, atât de specific în configurația sa, caracterizată de contraste, de o “tăcere asurzitoare”, de o politică absurdă și o credulitate seducătoare.

“Atunci când nu mai există confuzie nu-ți mai vine să gândești” imi mărturisea artista într-o discuție despre pericolul iminent și perpetuu, despre ratarea culturală și soluții de supraviețuire, despre gândirea viscerală și absența conștiinței. Cometa ne amenință constant, însă panica lipsei de resurse, atitudinea de protest față de consecințele deciziilor politice asupra unei societăți sărace lipsesc cu desăvârșire. Nici măcar instinctul de supraviețuire nu lasă loc exteriorizărilor. Occidentul își dezvoltă politicile fricii raportate la atentate și grupări teroriste, în timp ce Cometa este o expoziție despre absența fricii în cultura supunerii, unde teama de cutremure sau fenomene naturale extreme este mult mai gravă decât sărăcia.

Olivia Nițș
curatoare